

อาภา ชังชัว. (2557). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
 โครงการงานพิเศษทางจิตวิทยา. (สาขาวิชาจิตวิทยา). กรุงเทพฯ: คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
 อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการงานพิเศษ : อาจารย์วิมลพิริภา ภาคพานิช

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต 2. เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต จำแนกตามเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของสัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษา กับ ผู้ปกครอง และสัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อนกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาศึกษามหาวิทยาลัย เกשמบัณฑิต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 368 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ แบบสอบถาม จำนวน 4 ตอน ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป สัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษา กับผู้ปกครอง สัมพันธ์ภาพระหว่าง นักศึกษากับเพื่อน และการเห็นคุณค่าในตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่าที แบบอิสระต่อกัน (t-test for Independent Sample) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One - Way analysis of variance) และการ วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.05 โดยเพศหญิงมีการเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าเพศชาย
2. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดี มีการเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่านักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลางและพอใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. สัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษา กับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .477
4. สัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .575